

ΠΟΝΟΣ

- Δημοσίευση: cleverland9642

Πολλαπλώς κρουόμενες οι θύρες του κινδύνου. Δεν είναι αυτό. Έχουμε πλέον συνηθίσει σε έναν ατέρμονο πόνο, μα δεν μας πειράζει. Έχουμε πλέον συνηθίσει.. Είναι όμως λιγάκι παράτολμο να σκέφτεσαι πως περπατάς χωρίς να υψώνεις τα μάτια σου στο αύριο, χωρίς να κοιτάς για λίγο προς τα πάνω. Δυο σπουργίτια τώρα χαϊδεύουν τα ράμφη τους, ενώ πιο κάτω, στο δίπλα δέντρο, κρεμάμενο από ρίζες κουνημένες, βγαλμένες λιγάκι, μόλις που άνθισε αυτό το λουλούδι, δεν το είχες παρατηρήσει ποτέ σου..

Ούτε το βήμα σου, για σκέψου, πότε άκουσες τελευταία το βήμα ή την καρδιά σου; Αυτό μας έχει λείψει από την σημερινή εποχή, η νιότη της. Ένα κορίτσι η εποχή μας, με μπουκλάκια στα μαλλιά και άνθη και γύρη μαζί, που μόλις τέλειωσε το παιδικό μπαλέτο της και κρέμασε τα παπούτσια της και αποφάσισε να μπει στην εφηβεία.

Δεν παραγνωρίζω κανένα από τα κοινωνικά, πολιτικά ή άλλα προβλήματα. Ούτε ξεχνώ την ηθική, αξιακή και πολιτισμική κρίση την οποία διερχόμαστε. Όμως δεν μπορώ παρά να καλέσω τους νέους να είναι νέοι. Δεν ξέχασαν στην πίσω τσέπη του παντελονιού τον αυθορμητισμό τους. Όταν τρέχουν υπάρχει ακόμη ο ήχος από την σύγκρουση των κλειδιών της ευτυχίας τους... Υπάρχουν προβλήματα το ξέρω. Κάθε μέρα ο βυθός της ζωής μας βαθαίνει. Όχι σε νόημα, σε διαστάσεις. Τα φύκια του βυθού αυτού δεν προλαβαίνουν να φιλτράρουν το οξυγόνο. «Πρόσεχε, στενεύει η αναπνοή σου, μην πνιγείς, κρατήσου!» Ούτε πλαγκτόν υπάρχει αρκετό, ούτε κοράλλια ξένα. Δεν ξέχασα τα προβλήματα αυτά. Ζήτησα απλώς να τα αλλάξουν. Και μαζί τους να αλλάξουν και αυτοί, και εγώ και εμείς. Δεν μπορείς παρά να ξέρεις την αλήθεια. Είναι όμως επιλογή αν την αποδεχθείς. Κοίτα, την παιδική σου κούνια, τα κάγκελά της τρίζουν ακόμη, παραπαίει όπως παλιά, ζαλίζεσαι στον ήχο του αέρα, στον δικό σου ήχο, ταξιδεύεις από το μικρό σου ταλάντευμα στην κούνια ως τη ζωή και τα σχέδιά σου. Θυμήσου, θυμήσου τον ζωγραφισμένο τοίχο του δωματίου σου, τα πλεϊμομπίλ που έσπασαν στο βραδινό περπάτημα σου, ακροβάτης είσαι του αύριο, του σήμερα, και θες και του χθες, μα δεν μπορείς. Άκου το γέλιο σου. Είναι τόσο φρέσκο, τόσο ζεστό, νομίζεις πως σε παρασέρνει σε μια ανεξέλεγκτη ευτυχία. Μην μείνεις όμως μόνο εκεί. Κάνε το γέλιο αυτό, χαμόγελο της ανθρωπότητας όλης. Άκουσε, μπορείς να νομίζεις μόνος σου το στερνό σου ήθος, να κοιτάς μέσα από το πρίσμα αυτό τη ζωή σου όλη, μη το τολμήσεις. Ξεκίνα να αγαπάς τις λεπτομέρειες σου και θα ζήσεις.. Το μεσημέρι σαν γυρίσεις σπίτι από το σχολείο ή το φροντιστήριο να πεις στους γονείς σου σ' αγαπώ, έτσι θα τους αλλάξεις όλη τη μέρα. Στο υπόλοιπο της, προσπάθησε να το αποδείξεις σε σένα, σε κείνους.. Να μην γκρινιάξεις αν δεν έχει ψηθεί καλά το κρέας, ούτε να μαλώσεις με τα αδέρφια σου, αν έχεις. Να ευχαριστείς κάτι που ονομάζεις θείο, δεν ξέρω αν υπάρχει, μα σε αυτή την απόδοση ευχαριστίας κρύβεις την δική σου συνειδητή σε όλα τα καλά της ζωής σου. Το απόγευμα, μετά το διάβασμα, μπορείς να ακούσεις για λίγο μουσική, γιατί σε αυτούς τους μπλεγμένους με την ιστορία σου στίχους, σε αυτό το κουβάρι έρωτα, μίτος της Αριάδνης αλλά και δικός σου, μπερδεμένος, εκεί λέω, εκεί χωράς τα πάθη και την ζωή σου. Να την βολέψεις. Και να μην ξεχνάς, να είσαι ελεύθερος. Και να θυμάσαι κάτι που διάβασες κάποτε, κάπου αραχνιασμένα έλεγε: Η λέξη "ελευθερία"

προκύπτει "παρά το ελεύθειν όπου ερά τίς", δηλαδή "να πηγαίνει κάποιος εκεί όπου αγαπάει/επιθυμεί".

(Ελεύθω = έρχομαι, πορεύομαι / ερώ= αγαπώ -> έρως).

"Ελευθερία" λοιπόν δεν είναι, σύμφωνα με την ετυμολογία της λέξεως, το να μην είσαι σκλάβος ή δούλος, αλλά το να πράττεις εν γένει σύμφωνα με ό,τι σου γεννά έρωτα στην ψυχή σου... Δεν αρκεί επομένως να μην είσαι υπόδουλος για να είσαι ελεύθερος. Πρέπει να βαδίζεις σύμφωνα με ό,τι έρωτα σου προκαλεί, δηλαδή σε ενθουσιάζει, ταραζει την ψυχή σου, σε οδηγεί στην δημιουργία και την υπέρβαση, σε συγκλονίζει... Ζώντας μια ζωή ρουτίνας και ημιμέτρων, ελεύθερος δεν είσαι...